

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 1Co/18/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215552
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Mikulajová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612215552.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 8C/103/2012-140 zo dňa 23.06.2014, takto

rozhodol:

I/ Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

II/ Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrhy navrhovateľa, ktorými (súhrnne v spojených veciach) uplatnil náhradu škody vo výške 525 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1493,64 Eur proti odporcovi v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte len zákon č. 514/2003 Z.z.), a to v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach, kde navrhovateľ vystupoval ako oprávnený a vymáhal svoje pohľadávky voči svojim dlžníkom z uzavretých úverových zmlúv. Nesprávny úradný postup videl v tom, že exekučný súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote.

Okresný súd vykonal dokazovanie exekučným spisom sp.zn. 21Er/627/2006 a zistil, že dňom 25.09.2006 sa začalo exekučné konanie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie dňa 27.09.2006. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 30.08.2010. Dňa 24.09.2010 súd vyzval oprávneného, aby doručil zmluvu o úvere, čo súd urgoval dňa 25.11.2010. Zmluva bola exekučného súdu doručená dňa 23.12.2010. Exekučný súd uznesením č.k. 21Er/627/2006-28 zo dňa 27.01.2011 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13CoE/158/2011-41 zo dňa 20.06.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Z exekučného spisu sp.zn. 22Er/34/2004 prvostupňový súd zistil, že exekučné konanie začalo dňa 26.01.2004 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 28.01.2004. Návrh na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 02.11.2009. Dňa 11.01.2010 súd vyzval súdneho exekútora, aby konkretizoval dôvod na zmenu súdneho exekútora, doručil súdu exekučný spis s výčíslením exekučných trov. Uznesením č.k. 22Er/34/2004-27 zo dňa 05.10.2010 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 41CoE/78/2010-47 zo dňa 23.02.2011 súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Z exekučného spisu sp.zn. 22Er/640/2005 prvostupňový súd zistil, že exekučné konanie začalo dňa 18.08.2005, poverenie na vykonanie exekúcie súd vydal dňa 22.08.2005. Návrh na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 02.11.2009. Dňa 11.01.2010 súd vyzval súdneho exekútora, aby konkretizoval dôvod na zmenu súdneho exekútora, doručil súdu exekučný spis s vyčíslením exekučných trov. Uznesením č.k. 22Er/640/2005-19 zo dňa 05.10.2010 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 17CoE/285/2010-32 zo dňa 29.11.2010 súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Konštatoval, že v dotknutých exekučných konaniach došlo k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a jej zastaveniu z dôvodu formálnej a materiálnej nevykonateľnosti exekučných titulov. Ak teda navrhovateľ v postavení oprávneného v exekučnom konaní sám inicioval neprípustné exekučné konanie na základe neprípustných exekučných titulov, je uplatnenie práva na náhradu škody v rozpore s dobrými mravmi. Tiež uviedol, že nie je možné opomenúť povahu a predmet exekučných konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomia, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov.

Exekučný súd síce o zmene súdneho exekútora v jednotlivých dotknutých exekučných veciach nerozhodol, vzhľadom na neprípustnosť a zastavenie exekúcie, čo však súviselo s formálnou a materiálnoú nevykonateľnosťou exekučných titulov, preto táto skutočnosť nemohla vyvolať následok o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu v konaniach, ako tvrdil navrhovateľ.

Okresný súd uzavrel, že nemal preukázaný tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu a svoje rozhodnutie oprel o ustanovenie § 3 ods. 1 písm. b/, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, 2, 4, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. O trovách konaniach rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 151 ods. 1, 2 O.s.p..

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Vyjadril názor, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Namietal nesprávny postup súdu, ktorý konal a vo veci rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci neboli na takýto postup splnené zákonné podmienky. Trval na osobnej účasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Tvrdil, že okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v dotknutých exekučných konaniach nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Napadnutý rozsudok označil za vnútorne rozporný a nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobrá uplatnenou škodou a nemajetkovou ujmom.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Navrhovateľ uplatnil nárok z tvrdeného nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci 21Er/627/2006 v konaní, ktoré začalo pod sp.zn. 8C/103/2012. Nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z tvrdeného nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci 22Er/34/2004 uplatnil v konaní, ktoré začalo pod sp.zn. 8C/104/2012. Nárok o náhradu škody a nemajetkovej ujmy z tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci 22Er/640/2005 uplatnil v samostatnom konaní,

ktoré začalo pod sp.zn. 8C/105/2012. Okresný súd uznesením č.k. 8C/103/2012-26 zo dňa 01.08.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.08.2013, spojil konania na spoločné konanie, ktoré sa ďalej vedie pod sp.zn. 8C/103/2012.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že okresný súd rozhodol na pojednávaní dňa 23.06.2014, keď pokračoval v konaní v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania a z citovaného ustanovenia je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a zároveň uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi, v dôsledku čoho nemal okresný súd postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p., a ak tak postupoval, teda pojednával a vo veci rozhodol, odňal tým navrhovateľovi právo konať pred súdom, odvolací súd považuje v tejto časti odvolanie za nedôvodné.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p.; súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom. Nešlo o postup súdu, ktorým by bolo znemožnené navrhovateľovi konania realizovať jeho procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom. Nebol vylúčený zo žiadnych procesných práv, pretože navrhovateľ (jeho právny zástupca) bol riadne predvolaný na pojednávanie. Navrhovateľ sám svojou neúčastťou na pojednávaní, vlastným zavinením zmaril svoju možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy, pričom O.s.p. v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje v rámci princípu arbitrárneho poriadku uskutočniť konanie tak, aby bolo vydané meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov. Z hľadiska okolností uvedeného konkrétneho prípadu nedošlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces bez toho, aby bola zároveň narušená plynulosť priebehu súdneho konania. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu navrhnutých dôkazov navrhovateľom, a to spismi exekučného súdu, kde navrhovateľ bol účastníkom dotknutých exekučných konaní, v ktorých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma. Je teda zrejmé, že okresný súd rozhodol na základe skutočností tvrdených navrhovateľom a na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhol sám navrhovateľ. Navrhovateľ a jeho právny zástupca boli včas na súdne pojednávanie predvolaní, ktorého sa nezúčastnili nie z objektívnych ospravedlniteľných dôvodov, ale preto, že v dôsledku subjektívneho názoru nepovažovali svoju účasť na pojednávaní za potrebnú predpokladajúc, že ústavnej sťažnosti bude vyhovené, hoci vedeli, že v mnohých skutkovo obdobných veciach Ústavný súd SR už odmietol sťažnosti navrhovateľa pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie o nich. Odvolací súd preto zastáva názor, že nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a nebolo porušené jeho právo na kontradiktórne konanie.

Odvolacia námietka navrhovateľa, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil navrhovateľ na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012).

O navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd, keď uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 17NcC/557/2012-8 zo dňa 17.10.2012 nebola v konaní 8C/103/2012 vylúčená zákonná sudkyňa Z.. S. G.. Z.. S. G. ako zákonná sudkyňa nebola vylúčená ani z rozhodovania vo veci 8C/104/2012, a to uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 17NcC/557/2012 zo dňa 17.10.2012. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 16NcC/110/2012 zo dňa 11.10.2012

nebola zákonná sudkyňa Z. S. G. vylúčená ani z konania a rozhodovania vo veci 8C/105/2012. Vylúčení boli len tí sudcovia Okresného súdu v Lučenci, ktorí konali v dotknutých exekučných veciach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a vzniku škody. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu navrhovateľ v odvolaní neuviedol. Navyše, odvolací súd poznamenáva, že nesúhlas navrhovateľa s rozhodnutím nadriadeného súdu o námietke nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania, pretože navrhovateľovi zostáva zachovaný odvolací dôvod spočívajúci v tvrdení, že rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g O.s.p.). Preto odvolací súd, v zhode s okresným súdom, dospel k záveru, že nebol daný dôvod na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu tvrdeného navrhovateľom, že zákonný sudca je vylúčený z pojednávania a rozhodovania vo veci, a že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť v súvislosti s rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici o námietke zaujatosti sudcov okresného súdu vznesenej navrhovateľom v predmetných konaniach.

Navrhovateľ sa vo veci samej domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že Okresný súd Lučenec v hore uvedených exekučných veciach nerozhodol v lehote 30 dní (podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 01.09.2005, podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006) o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora od doručenia návrhu.

Navrhovateľ v odvolaní zotrval na svojom stanovisku o porušení jeho práv v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v dotknutých exekučných veciach. Odvolací súd sa s argumentáciou navrhovateľa nestotožnil, pretože navrhovateľ nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu, teda existenciu prietahov v súdnom konaní, čo je základný predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že súd si nesplnil zákonnú povinnosť, pretože o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora nerozhodol do 30 dní od doručenia návrhu na súd, čím konal so zbytočnými prietahmi.

Z pripojeného exekučného spisu 21Er/627/2006 je zistiteľné, že exekučné konanie začalo dňa 25.09.2006. Z exekučného spisu 22Er/34/2004 vyplýva, že exekučné konanie začalo 26.01.2004 a z exekučného spisu 22Er/640/2005 je zrejmé, že exekučné konanie začalo 18.08.2005.

Právny režim exekučného konania vo veciach 22Er/34/2004 a 22Er/640/2005 sa riadil právom platným a účinným do 31.08.2005. Právna úprava, ktorej aplikácie sa navrhovateľ dovoľáva, vstúpila do účinnosti až od 01.09.2005 a nedopadá na exekučné konania začaté pred 01.09.2005, resp. pred 01.12.2006, čo vyplýva z prechodných a záverečných ustanovení § 238 ods. 1, 2, § 240 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Na exekučné veci sp.zn. 22Er/34/2004 a 22Er/640/2005 sa správne aplikuje ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005, ktoré neupravuje žiadnu lehotu pre rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. V oboch veciach bolo zistiteľné z obsahu exekučných spisov, že exekučný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Na exekučnú vec vedenú na okresnom súde pod sp.zn. 21Er/627/2006 bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 01.09.2005 a § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006, a teda prihliadať na v Exekučnom poriadku stanovenú 30-dňovú lehotu pre rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora od doručenia návrhu. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že ani v tomto prípade nedodržanie lehoty nepredstavuje nesprávny úradný postup súdu, a to vzhľadom na okolnosti konkrétnej exekučnej veci. V súlade s Ústavným súdom SR odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ v relevantnom období inicioval pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívna dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie úkonu súdu (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp.zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Ani prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno posudzovať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré v danej veci mali vplyv na posudzovanie návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Možno prisvedčiť argumentácii prvostupňového súdu, že ak samotný navrhovateľ v postavení oprávneného v exekučnom konaní inicioval neprípustné exekučné konanie na základe neprípustného exekučného titulu, je uplatnenie nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy v rozpore s dobrými mravmi.

Z exekučných spisov vyplýva, že o návrhoch na zmenu súdneho exekútora vo všetkých dotknutých exekučných konaniach exekučný súd vôbec nerozhodol. Postup exekučného súdu, ktorý po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil ex officio k skúmaniu exekučného titulu, bol správny. Z ustanovenia § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. V situácii, keď exekučný súd po preskúmaní exekučného titulu dospel k záveru, že nie je spôsobilým podkladom pre vykonanie exekúcie, v podstate odpadol právny dôvod zaoberať sa návrhom na zmenu súdneho exekútora. Rozhodnutím o zastavení exekúcie zanikol predmet konania o návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutie o zmene exekútora by bolo nadbytočné. Nebolo by hospodárne, efektívne rozhodovať o návrhu na zmenu súdneho exekútora predtým, než súd vyriešil podstatnú otázku prípustnosti exekúcie, čo viedlo k ich zastaveniu vo všetkých troch dotknutých exekučných veciach. Súdny exekútor by svoj vplyv v exekučnom konaní po zastavení exekúcie už nemohol uplatniť.

Navrhovateľ v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani v tomto smere však nemožno podľa názoru odvolacieho súdu okresnému súdu nič vytknúť. Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznanou uplatnenou škodou a nemajetkovou ujmom, ani jej výškou v zmysle znaleckého posudku. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Neobstoja ani námietky, že súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, keď súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote. Prvostupňový súd dostatočne vo svojom rozhodnutí odôvodnil, že rozhodnutie bolo vydané v zákonnej lehote, preto nebol dôvod konštatovať porušenie práva navrhovateľa, pretože by dospel k zjavne nelogickým záverom. Súd nezistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, preto to ani nemohol konštatovať. Rozhodnutie je koherentné a nie je vnútorne rozporné, ako to tvrdí navrhovateľ.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd nepovažoval žiadne odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v nadväznosti na § 142 ods. 1 O.s.p., odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko odporca návrh na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne, t.j. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne, t.j. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.